

наемъ на ученицитѣ си, и прѣди да е дошелъ той, тѣ дигатъ шумъ до Бога, но щомъ дойде, утихватъ. Значи, училището не е за учителя, но за дѣцата, за ученицитѣ. Всички чинове, карти, дъски, всички пособия сж все за ученицитѣ. Тѣй че този домовитъ човѣкъ е насадилъ лозе и го дава подъ заемъ на наемателитѣ тѣ да го работятъ. Вие ще кажете: какво отношение има между този домовитъ човѣкъ, който насадилъ лозето и между насъ? — Вашето тѣло е една лоза, насадена отъ самитѣ васъ. Всѣка ваша клѣтка, всѣка ваша мисль, всѣко ваше чувство, всѣко ваше волево движение, това сж силитѣ въ това лозе, които сж дадени подъ заемъ. Като чететете този стихъ, ще кажете, че тѣзи наематели не сж били добросъвѣстни хора, че не си плащали данъка на врѣме.

Казва се въ евангелието: „А когато наближи врѣмето на плодетѣ, проводи слугитѣ си до земледѣлцитѣ да взематъ плодетѣ му. И земледѣлцитѣ уловиха слугитѣ му, едного биха, другиго убиха, а върху другиго камъни хвърлиха. Пакъ проводи други слуги, по-много отъ пѣвитѣ, но сториха и тѣмъ сжщото. Най-послѣ проводи при тѣхъ сина си и думаше: „Ще се засрамятъ отъ сина ми.“ Но земледѣлцитѣ като видѣха сина, рекоха помежду си: „Този е наслѣдникътъ, елате да го убиемъ и да усвоимъ наслѣдството.“ И като го уловиха, изведоха го вънъ отъ лозето и го убиха. И тѣй, като дойде стопанинътъ на лозето, що ще стори съ земледѣлцитѣ? Казватъ му: „Злитѣ злѣ ще погуби и лозето ще даде подъ заемъ на други земледѣлци, които ще му въздадатъ плодетѣ на врѣмето си.“ Вашиятъ животъ. това е лозето, което е дадено